

5. Gaddis J. L. *Strategies of Containment: A Critical Appraisal of American National Security Policy During the Cold War*. Oxford : Oxford University Press, 2005. 512 p.

6. Huang M.-L. Taiwan's Security and the U.S. Pivot to Asia. *Asian Survey*. 2014. Vol. 54. № 6. P. 941–967.

7. Ross R. S. The 1954–1955 Taiwan Strait Crisis Reconsidered. *The Journal of Asian Studies*. 1999. Vol. 55. № 2. P. 421–442.

8. Tucker N. B. *Strait Talk: United States – Taiwan Relations and the Crisis with China*. Cambridge: Harvard University Press, 2009. 395 p. URL: <https://journals.openedition.org/chinaperspectives/5293>

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-585-6-50>

Досенко А. К.

*кандидат наук із соціальних комунікацій, доцент,
завідувач кафедри журналістики*

*Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського
м. Київ, Україна*

ОБРАЗ КИТАЮ В УКРАЇНСЬКОМУ МЕДІЙНОМУ ПРОСТОРІ

XXI століття стало часом зміну світового порядку: ми живемо в епоху коли багатогранний план де динаміка усіх змін та процесів є невідворотнім процесом в всіх сферах, зокрема й інформаційній. Прикладом цьому слугує ситуація в Україні – коли на світовій інформаційній арені висвітлюється образ країни та народу, що чотири роки протистоїть агресорові, але замість тотальної підтримки від світових партнерів, зокрема одного із гарантій безпеки отримує примус до капітуляції. Чи можна стверджувати, що світовий демократичний порядок у світі змінюється на тоталітарний? І яким чином це знаходить відображення у медіапросторі? Ці питання лишаються відкритими. Сьогодні на терени українських та європейських медіа виходять країни, які раніше лишалися в тіні та не мали достатньо уваги. Серед них країни тюркського світу, Іран, Ірак, Китай. У даній науковій роботі увагу хотілось би приділити питанню образу Китаю в площині українського медіапросторі як країні, яка беззаперечно має непрямий стосунок до російсько-української війни.

Китай досягає свого посилення на світовій арені передусім через економічний чинник, адже саме ця країна є другою країною світу за

економічними потужностями [2]. У вітчизняних медіа ця країна часто висвітлюється як партнер країни-агресора, який забезпечує РФ зброєю та складовими до бойового оснащення. Багато науковців, політиків, громадських діячів критикують Китай за його зовнішню політику: агресію щодо Тайвані та відверту позицію щодо колонізації; поставку зброї РФ. Тобто, образ цієї країни сприймається крізь призму участі в світових конфліктах першочергово, тоді як на другий план виходять економічні та культурні показники.

На думку С. Даниленка «Образ Китаю у національних українських медіа має відвертий стереотипізований характер» [1]. Автор зазначає, що журналісти, які висвітлюють тему Китаю у вітчизняному інформаційному просторі роблять це із багатьох причин окреслюючи особливості співпраці обох країн, звертаючи увагу, що наявні «...нечасті у медійному просторі фахівці-синологи – у більшості, за винятком останніх, ретранслюють вже закріплені у нашому інформаційному просторі тези, що формують стійкі міфи про історію, сучасне, а почасти і майбутнє Китаю» [1]. Наразі, низка українських медіа дуже обережно піднімає тему співпраці, адже Китай та Україна мають потужні торговельні стосунки. Можна констатувати той факт, що вплив тематики про Китай в Україні не надто великий, навідміну від тематики про ЄС чи США.

На думку О. Ковалю «...урядові та офіційні ЗМІ в Україні, традиційно, не мають високих рейтингів і значної аудиторії, їх фінансування зазвичай обмежене бюджетом, хоча вони мусять виконувати провідну роль у розповсюдженні офіційної інформації. Саме на державні ЗМІ сьогодні покладені головні завдання у протидії агресії (військової та інформаційної) з боку Російської Федерації, а також з поширення позиції українського уряду на світ». Далі автор розвиває думку щодо відсутності сформульованої національної ідеї вітчизняним медіа, наголошуючи, що їм важко насаджувати через це патріотичні наративи в суспільстві та за кордоном. «Українські медіа не формують громадську думку, а радше виступають ретрансляторами думок, які присутні у суспільстві, а подекуди лише відображають ідеї власника ЗМІ» [3]. Тобто, можна зробити висновки, що українським медіа повинні перестати виконувати функцію ретранслятора і взяти на себе функцію генератора суспільної свідомості. Традиційні медіа мають більше приділяти уваги висвітленню діяльності країн, які опосередковано приймають участь у збройному конфлікті підтримуючи країну-агресора. Якщо у Китаї війна в Україні висвітлюється крізь призму російської пропаганди, то в українському медійному просторі Китай постає у двох ракурсах: по-перше «сірим кардиналом», що керує у тіншовому форматі; по-друге, економічним партнером нашої держави.

Враховуючи зазначений ракурс, одним із можливих механізмів перелаштування взаємовідносин могла б стати посилення медійної співпраці між Китаєм та Україною в інформаційному середовищі. На думку Сергія Ковалю «Якщо вивчати досвід країн, яким вдалося налагодити взаємовідносини з Китаєм, то бажано було посилювати співпрацю перш за все через обмін програмами та готовими інформаційними продуктами для телебачення і радіо, для друкованих ЗМІ – варто говорити про обмін матеріалами і правами на передрук статей, для інформаційних агенцій – про дозволи на розміщення матеріалів у інформаційних стрічках одне одного, або права на використання інформації для написання своїх матеріалів. Для сталої співпраці необхідно, звичайно, підготувати журналістів та менеджерів, які будуть у межах своєї компетенції відповідати за китайський контент, а також за адаптацію і розміщення українського контенту в Китаї» [3]. Зазначене, звичайно, є механізмом не легким, а в часи війни певно і неможливим, але цей шлях є перспективним для майбутнього, адже в певних сегментах Китай стає дуже сильним та впливовим світовим партнером, з яким не можна не рахуватися.

Висновки. Українські медіа дуже обережні у форматі висвітлення Китаю, адже він є одним із важливих торговельних партнерів України, хоча зазначена позиція дещо похитнулась під час повномасштабного вторгнення рф. Китай, сприймається українцями як країна, що в переважній більшості підтримує рф, а це значно знизило іміджеві показники Китаю в очах українців.

Наразі образ зазначеної країни стереотипізований, що обумовлено низкою факторів. Український стороні варто було б спробувати поглибити співпрацю в інформаційну сегменті, що дало б шанс протистояти російській пропаганді та посилити іміджу України в очах китайської сторони.

Література:

1. Даниленко С. Образ Китаю в українському медійному просторі. Geostrategy. URL: <http://geostrategy.ua/news/obraz-kitau-v-ukrainskomu-mediinomu-prostori>
2. Ван Дацзюнь Концепт Китай в українській мовній картині світу. Філологія ХХІ століття. Збірник наукових праць студентства й наукової молоді (за матеріалами ХІ Всеукраїнської науково-практичної конференції студентства й наукової молоді, Харків, 15 квітня 2021 року. С 36–37. URL: <https://dspace.hnpu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/e04fd7bd-fcfe-4598-85f1-264ca3e6c4ff/content>
3. Коваль О. А. ЗМІ у відносинах України та КНР: як використати можливості медіа для співробітництва. Українська асоціація

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-585-6-51>

Litkevich V. S.

*Candidate of Juridical Sciences, Associate Professor,
Research Fellow, Department of Criminal Law
University of Mannheim, Germany*

TRANSNATIONAL TRENDS IN COMBATING CORRUPTION AND THE CHINESE MODEL IN THE CONTEXT OF THE GLOBAL ANTI-MONEY LAUNDERING SYSTEM¹

At the end of the 20th century, the international community recognised that corruption had acquired a distinctly transnational character and was increasingly undermining economic development, security, and institutional stability, particularly in developing states. In the context of financial market liberalisation and heightened capital mobility, traditional national anti-corruption mechanisms proved insufficient, while the existing international regulatory landscape remained fragmented: regional instruments – such as the 1997 OECD Convention on Combating Bribery of Foreign Public Officials, Council of Europe conventions, and OAS documents – addressed individual aspects of the problem without forming a coherent global regime.

Against this backdrop, the United Nations Convention against Corruption (UNCAC) was adopted – the first universal instrument to integrate prevention, criminalisation, institutional strengthening, international cooperation, and asset recovery into a single comprehensive framework [1]. The Convention marked a conceptual shift in the international anti-corruption regime, which, by analogy with the anti-money-laundering (AML) system [2, p. 4], can be broadly divided into preventive and enforcement components: prevention of corruption risks and promotion of good governance on the one hand, and criminal prosecution, punishment, and confiscation of illicit assets on the other.

Alongside legal and institutional mechanisms, so-called "soft" forms of influence play an increasingly important role in shaping anti-corruption

¹ Funded by the Deutsche Forschungsgemeinschaft (DFG, German Research Foundation) – Project Number: 544729875